

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: T. H. narozený dne
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 62 525 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 62 525 Kč od 30. 12. 2014 do zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se v části, ve které žalobce požadoval zaplacení částky 27 475 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 27 475 Kč od 30. 12. 2014 do zaplacení, zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 97 871 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Boučka, advokáta, sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 2. 1. 2015, ve znění pozdějších změn a doplnění, domáhal na žalovaném zaplacení částky 160 000 Kč s příslušenstvím a poskytnutí písemné omluvy jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu

způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení o žádosti o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2005.

2. Žalobce uvedl, že dne 31. 8. 2005 podal k Obvodnímu ředitelství Policie ČR Praha II (dále jen „Policie Praha II“) žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce žádal A) o informace o obsahu celého spisu skupiny kontroly a stížností bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5, č. j. [REDAKCE] týkajícího se vyřizování jeho stížnosti na protiprávní jednání a nevhodné chování příslušníků SKPV vůči jeho osobě (dále jen „stížnostní spis“), a o možnost pořízení si kopie stížnostního spisu a B) o poskytnutí informace, zda pracovník skupiny stížností a kontroly bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] od 1. 1. 2004 služebně zařazený jako vedoucí skupiny kontroly a stížností Policie Praha II, který tuto stížnost vyřizoval, byl příslušníkem, pracovníkem nebo spolupracovníkem Státní bezpečnosti, popř. v jakémkoliv jiném vztahu k StB a pokud ano, v které době a jakou funkci zde vykonával nebo jakou činnost či formou spolupráce byl pověřen.
3. Rozhodnutím Policie Praha II ze dne 12. 9. 2005, č. j. [REDAKCE] byly žalobci poskytnuty kopie 24 listů stížnostního spisu (jednalo se o písemnosti sepsané se žalobcem, žalobci adresované nebo žalobcem pro účely prošetření stížnosti předané) a ve zbytku nebylo žádosti vyhověno. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy (dále jen „Policie SHMP“) ze dne 30. 9. 2005, č. j. [REDAKCE]. Žalobce následně podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „MS Praha“). Rozsudkem ze dne 10. 3. 2008, č. j. [REDAKCE] byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 12. 2009, č. j. 4 As 62/2008-143. MS Praha následně rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. [REDAKCE] žalobu částečně odmítl a ve zbytku jí vyhověl, zrušil rozhodnutí Policie SMHP a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „Policie KŘP HMP“) pak zrušila rozhodnutí Policie Praha II a věc jí vrátila k dalšímu řízení.
4. Usnesením Policie Praha II až ze dne 5. 8. 2010, č. j. [REDAKCE] přestože žalobce vznesl námitku podjatosti již dne 27. 9. 2005, bylo rozhodnuto o vyloučení komisaře [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] ze všech úkonů v řízení o žádosti žalobce, neboť pro jeho poměr k věci lze mít důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti. Následně pak rozhodnutím Policie Praha II ze dne 11. 8. 2010, č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o nevyhovění žádosti ad A) v rozsahu poskytnutí písemností na č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu a o nevyhovění žádosti ad B) s tím, že neomezená část informace se poskytuje nahlédnutím do spisu včetně možnosti pořídit kopie. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Policie KŘP HMP ze dne 25. 10. 2010, č. j. [REDAKCE].
5. K následně podané žalobě MS Praha rozsudkem ze dne 22. 4. 2013, č. j. [REDAKCE] zrušil obě rozhodnutí policie v části neposkytnutí písemností na č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu, vyjma údajů o datu narození a místu trvalého bydliště, a tyto informace uložil Policii Praha II žalobci poskytnout a ve zbytku žalobu zamítl. Dne 28. 6. 2013 žalobce obdržel kopie č. l. 38, 85-86 stížnostního spisu. Rozsudek MS Praha byl na základě kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013-40, a MS Praha následně rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] zrušil obě rozhodnutí policie vyjma údajů o datu narození a místu trvalého bydliště v písemnostech na č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu a kromě těchto údajů uložil Policii Praha II informace žalobci poskytnout do 15 dnů od právní moci rozsudku, a ve zbytku žalobu zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 12. 5. 2014. Dne 5. 6. 2014 byl žalobci doručen přípis Policie Praha II ze dne 23. 5. 2014 se sdělením, že komisař [REDAKCE] D. [REDAKCE]
[REDAKCE]

6. Řízení o oprávněné žádosti žalobce o informace, které mu dle zákona č. 106/1999 Sb. měly být poskytnuty nejpozději do 15 dnů, tak trvalo od 31. 8. 2005 do 5. 6. 2014, tj. 8 let a 9 měsíců, což je doba extrémně nepřiměřená. Informace byly žalobci poskytovány postupně až na základě opravných prostředků a celá žádost byla vyřízena až v době, kdy již měly požadované informace pro žalobce jen akademickou, resp. historickou hodnotu. Žalobce zdůraznil, že právo na informace je základním právem, zaručeným čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Stejně tak zdůraznil, že informace jako komodita může podléhat rychlé zkáze, což nalezlo svůj odraz též v krátkých lhůtách dle zákona č. 106/1999 Sb. Poskytnutí informace má pro žadatele význam jen tehdy, pokud je informace poskytnuta bez prodlení. Plynutím času se význam informace vytrácí a informace ztrácí praktický význam. Policie ČR jednala vůči žalobci obstrukčním způsobem, působila průtahy vydáváním rozhodnutí, která byla pro nezákonnost rušena, a nutila žalobce podstoupit dvakrát zdlouhavé soudní řízení, pokud se chtěl informací domoci, což se nakonec podařilo v době, kdy již pro něho nebyly informace aktuální. V důsledku tohoto postupu tak došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě a bez zbytečných průtahů a fakticky též jeho práva na svobodu projevu a na vyhledávání a šíření informací v jeho časové dimenzi. Nepřiměřenou délkou řízení o žádosti o poskytnutí informací vznikla žalobci nemajetková újma, za kterou požadoval poskytnout přiměřené zadostiučinění, a to jednak ve formě konstatování porušení práva, jednak ve formě písemné omluvy a konečně pak též ve formě zadostiučinění v penězích. Pokud jde o peněžitou kompenzaci, žalobce odkázal na stanovisko Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NSČR“) sp. zn. Cpjn 206/2010, přičemž by s ohledem na specifickou povahu řízení o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. a krátkost zákonem stanovených lhůt nemělo být provedeno krácení na 1/2 za první dva roky řízení. Žalobce zdůraznil, že zásadní vliv na celkovou délku řízení mělo vydávání a následné rušení nezákonných rozhodnutí, což nemůže jít k tíži žalobce. Dále žalobce poukázal na extrémní délku posuzovaného řízení stejně jako na to, že výše zadostiučinění by měla plnit též preventivně-sankční funkci. S ohledem na tato východiska žalobce požadoval zaplacení částky 160 000 Kč. S požadavkem na poskytnutí takto formulované kompenzace se žalobce obrátil dne 27. 6. 2014 na Ministerstvo vnitra, které ve stanovisku ze dne 21. 11. 2014 jen velmi neochotně a mlhavě vyslovilo omluvu za nepřiměřenou délku správního řízení o žalobcově žádosti, kterou současně relativizuje nejružnějšími výmluvami, a peněžité zadostiučinění odmítlo. Podanou žalobou se tak žalobce domáhal konstatování porušení v žalobě uvedených práv, poskytnutí v žalobě formulované písemné omluvy a zaplacení částky 160 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 30. 12. 2014 do zaplacení.
7. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil prostřednictvím organizační složky – Ministerstva vnitra, žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Potvrdil, že Ministerstvu vnitra byla dne 27. 6. 2014 doručena žalobcová žádost o náhradu nemajetkové újmy. Po podrobné rekapitulaci řízení o žádosti o poskytnutí informací žalovaný konstatoval, že policie postupovala při vyřizování žádosti žalobce v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Ve věci bylo opakovaně rozhodováno ze strany správních orgánů dvou stupňů, MS Praha a NSS. Judikatura v dané právní oblasti se vyvíjela rychlým a mnohdy nepředvídatelným směrem a rovněž justice nebyla v některých otázkách vyřizování žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. jednotná, což se projevovalo i v rozhodování o předmětné žádosti žalobce. NSS opakovaně rušil rozhodnutí MS Praha a svými právními názory fakticky určoval mantinely pro rozhodování podřízených soudů a povinného subjektu. Důsledkem toho pak bylo, že žádost žalobce byla vyřizována po dobu delší než 8 let. Za tuto dobu byly žalobci postupně poskytovány ty informace, jejichž poskytnutí nebylo v rozporu s v dané době platnou a účinnou právní úpravou. Stížnostní spis byl žalobci kompletně zpřístupněn již dne 27. 10. 2010, a to formou nahlédnutí do spisu dle § 38 správního řádu, neboť jeho poskytnutí jako informace podle zákona č. 106/1999 Sb. nebylo možné, protože tomu bránily zejména osobní údaje, které byly ve spise obsaženy. Spornou otázkou byl také obsah služebního hodnocení policistů a některé personální

dokumenty. Co se týče informace o příslušnosti policisty k StB, až poslední rozsudky NSS a MS Praha precedentně rozhodly, že i tyto informace musí povinný subjekt žalobci poskytnout. Žalovaný uznal, že správní řízení o žádosti žalobce bylo nepřiměřeně dlouhé, když tato délka byla zapříčiněna složitostí projednávané věci a rovněž nejednoznačností právní úpravy v dané oblasti. Z uvedeného důvodu proto žalovaný již v rámci mimosoudního projednání věci konstatoval, že řízení o žádosti žalobce bylo nepřiměřeně dlouhé, a písemně se za to žalobci omluvil. Takovou formu satisfakce považuje žalovaný za dostačující prostředek nápravy žalobci způsobené újmy a přiznání finanční kompenzace považuje, zejména s ohledem na absenci zvýšeného významu předmětu daného řízení pro žalobce, za nedůvodné.

8. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného nad rámec již uvedeného mj. doplnil, že s přihlédnutím k tomu, o jakou informaci žádal (příslušnost kontrolora a bývalého vedoucího skupiny kontroly a stížností [REDAKCE] D [REDAKCE] k StB), proč o ni žádal (soustavné zahlazování protiprávního jednání policistů a účelové zatačování stížností žalobce na ně „pod koberec“ tímto kontrolorem) a jaká byla nakonec odpověď Policie ČR, byly popsány obstrukce dle žalobce zjevně motivovány neochotou Policie ČR přiznat, že kontrolu vykonává a stížnosti na policisty vyřizuje osoba, která pro takovou činnost nemá potřebné předpoklady. Policie ČR se od počátku řízení chovala vůči žalobci jako k obtížnému hmyzu a snažila se všemožně poskytnutí požadovaných informací vyhnout. Jen houževnatost a odmítnutí rezignovat na svá práva ze strany žalobce nakonec vedlo k tomu, že Policii ČR bylo uloženo poskytnout žádané informace. Žalobce dále doplnil, že nyní projednávaný případ, kdy musel extrémně dlouhou dobu čekat na poskytnutí informací, není jediným svého druhu, neboť podobným způsobem se tam, kde jde o poskytnutí nepříjemných informací, Policie ČR chová dost často. V této souvislosti žalobce odkázal na obdobné žádosti [REDAKCE] M [REDAKCE] Š [REDAKCE] který se rovněž musel domáhat poskytnutí informací až v soudních či dokonce exekučních řízeních a kterému bylo v několika případech přiznáno i zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s tím vzniklou. Dále pak žalobce zdůrazňoval význam práva na informace jako základního politického práva, které se vztahuje k záležitostem veřejného zájmu, k čemuž odkázal i na článek na serveru aktualne.cz ze dne 17. 6. 2014, který se posuzovanému „sporu žalobce s Policií ČR“ věnoval. Konečně pak žalobce upravil svůj žalobní požadavek, kdy požadoval poskytnutí omluvy a peněžité satisfakce a konstatování porušení práva požadoval jen pro případ, že by nebyla přiznána žádná peněžitá náhrada.
9. Poté, co soud účastníkům s odkazem na rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 1382/2014 sdělil, že v řízení bude jako s příslušnou organizační složkou státu jednat s Ministerstvem financí, se žalovaný k žalobě vyjádřil prostřednictvím této organizační složky. Ministerstvo financí předně namítlo, že za část žalobcem tvrzeného nepřiměřeně dlouhého řízení, představovanou řízením před MS Praha sp. zn. [REDAKCE] již byl žalobce odškodněn. Nárok byl projednáván v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „OS Praha 5“) pod sp. zn. [REDAKCE] a žalobci byla přiznána finanční náhrada. Stran části žalobou uplatněného nároku zde tedy existuje překážka věci rozhodnuté. Dále Ministerstvo financí s odkazem na rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 344/2014 namítlo, že se na řízení o žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. nevztahuje čl. 6 Úmluvy, a tudíž ani stanovisko NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010 a vznik nemajetkové újmy tak není presumován. Je pak na žalobci, aby vznik nemajetkové újmy tvrdil a prokázal, což se dosud nestalo. V dalším se pak Ministerstvo financí věnovalo polemice se závěry rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 1382/2014 a tím, že by mělo v řízení vystupovat jako příslušná organizační složka státu.
10. V návaznosti na sdělení soudu, učiněné s odkazem na rozsudky NSČR sp. zn. 30 Cdo 344/2014 a sp. zn. 30 Cdo 968/2014, že se v případě řízení dle zákona 106/1999 Sb. nejedná o správní řízení, na které by dopadaly čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, a tudíž nelze učinit závěr o jednotě žalobcem uvedených řízení (jedno správní řízení a dvě řízení soudní) a posuzovat přiměřenost jejich délky jako celek, žalobce doplnil, že takový názor vychází z nesprávného výkladu pojmu „civil rights“ obsaženého v Úmluvě, který je nesprávně překládán/vykládán jako

„soukromoprávní“ v rovině českého soukromého práva. S odkazem na odbornou literaturu (*Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.* Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012) žalobce uvedl, že pojem „civil rights“ má v podmínkách Úmluvy zcela autonomní obsah, jedná se o „občanská práva“, mezi která patří i právo na informace jako součást práva na svobodu slova a projevu. Nejedná se o „občanské právo“ z hlediska rozlišování na odvětví práva soukromého a veřejného, jak je rozlišuje český právní řád. Dále pak žalobce odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), ve kterých se již ESLP vyjádřil o aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy na právo na přístup k informacím, a to na rozhodnutí ve věci Shapalov (správně Shapovalov) proti Ukrajině (č. 45835/05), Kenedi proti Maďarsku (č. 31475/05), Loiseau proti Francii (č. 46809/99). V těchto věcech se žádosti o informace nějak týkaly buď osob stěžovatelů, nebo jejich profesní činnosti. Informace požadované žalobcem v nyní projednávané věci se netýkaly něčeho abstraktního, obecného, ale měly vztah k osobě žalobce a měly dopad do jeho osobní sféry. Stížnostní spis, jehož kopii požadoval, se týkal vyřizování jeho stížnosti na nevhodné a protiprávní chování příslušníků policie vůči němu a [redacted] D [redacted] stran kterého žalobce požadoval informaci o tom, zda je bývalým příslušníkem StB, tuto stížnost vyřizoval a „zametl pod koberec“ se závěrem, že je neoprávněná. Správní (a navazující přezkumné soudní) řízení o žádosti žalobce se tedy týkalo informací, které měly dopad do osobní sféry žalobce, a šlo tedy o práva občanské povahy, a vztahuje se tak na ně čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Správní a navazující soudní řízení je nutno považovat za jeden celek a žalobou uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy za nárok jediný. Organizační složkou příslušnou jednat za stát v soudním řízení, ve kterém je uplatňován nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před správními orgány i soudy, je dle judikatury NSČR Ministerstvo financí.

11. Dále pak žalobce vedle již uplatněných argumentů o obecně zvýšeném významu řízení o poskytnutí informací doplnil, že poskytnutí informací na základě žádosti ze dne 31. 8. 2005 pro něho mělo i zvýšený význam konkrétní. Při neexistenci práva nahlížení do spisu podle správního řádu, který na vyřizování stížností podle vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú.l., účinné až do 31. 12. 2005, nedopadal, neměl žalobce jinou možnost, jak se seznámit s obsahem stížnostního spisu, ačkoliv byl nespokojen se způsobem vyřízení svojí stížnosti, kterou vyřizoval právě [redacted] D [redacted]. Proto chtěl být seznámen s obsahem spisu a obdržet jeho kopii, aby se mohl seznámit s tím, jaké úkony k objasnění věci byly (ne)provedeny a jak bylo postupováno, neboť žalobci bylo zřejmé, že protiprávní a neslušné chování policistů, kteří jej vyslyšali a na které si stěžoval, bylo rozmělněno, bagatelizováno a nakonec zahlazeno. Ze stejného důvodu žalobce žádal o informaci, zda [redacted] byl v jakémkoliv vztahu k StB. Nebyl to totiž první ani jediný případ zahlazování protiprávního jednání policie vůči žalobci právě tímto kontrolorem, neboť k případům zahlazení protiprávního jednání Policie ČR vůči žalobci (a také vůči [redacted] Š [redacted]) a k vydávání podaných stížností za (údajně) „neoprávněné“ došlo ve více případech, kdy následně soudy několikrát pravomocně rozhodly, že ze strany Policie ČR došlo k nesprávnému úřednímu postupu, ačkoliv [redacted] D [redacted] vždy v odpovědích na stížnosti tvrdil opak. Jako příklad žalobce uvedl věc rozhodovanou OS Praha 5 pod sp. zn. [redacted], ve které byla mj. projednávána žaloba vycházející ze šikanózního postupu hlídky policie, která při běžné silniční kontrole nutila žalobce a jeho spolujedoucího [redacted] Š [redacted] k předložení občanského průkazu, ačkoliv pro to nebyl zákonný důvod. [redacted] D [redacted] tuto stížnost vyhodnotil jako „nedůvodnou“ (protože prý hlídka policie údajně pátrala po hledaných osobách), zatímco soud tento jeho závěr (a důvod vyžadování předložení občanského průkazu) odmítl jako zjevně účelový, nezákonný a přiznal za něj náhradu škody. Důvod žádosti žalobce o informace ohledně příslušnosti [redacted] D [redacted] k bývalé StB vycházel jednak z nemorálního a protiprávního chování [redacted] D [redacted] vůči žalobci, který zahlazoval jeho stížnosti, a dále z toho, že ačkoliv jméno a datum narození [redacted] D [redacted] bylo uvedeno v tzv. „Cibulkových seznamech“, v seznamech StB vedených Ministerstvem vnitra uvedeno

nebylo. Proto měl žalobce zájem objasnit tento rozdíl a obdržet informaci, jestli jmenovaný měl vztah k StB. Zájem o tyto informace měl žalobce v roce 2005, kdy ho aktuálně zajímaly a kdy o ně požádal. Po uplynutí let pak měly tyto informace pro žalobce jen historickou (akademickou) hodnotu, neboť v té době již do úředního styku s [REDAKCE] D [REDAKCE] přicházel jen minimálně (resp. vůbec), neboť ten přestal být [REDAKCE]. V době poskytnutí tedy již nebyla poskytnutá informace aktuální. S odkazem na již dříve uvedený článek na serveru aktualne.cz pak žalobce doplnil, že měl záměr informace, o jejichž poskytnutí se soudil, zveřejnit ve sdělovacích prostředcích, avšak sdělovací prostředky obsah soudních rozsudků zjistily a zveřejnily je dříve, nežli jim je stačil poskytnout žalobce. V té době však již nebyl [REDAKCE] D [REDAKCE].

12. Konečně pak žalobce odkázal na článek ze serveru aktualne.cz ze dne 26. 4. 2018 s názvem „Důchodce vysoudil 47 tisíc za frustraci z toho, že Hrad tajil Mynářův plat. Odškodní ho stát.“, který navazoval na články zveřejněné na témže serveru dne 27. 11. 2017 pod názvem „Soud: Hrad frustroval zlínského důchodce tím, že svévolně tajil Mynářův plat. Běžné odškodné nestačí.“ a dne 29. 11. 2017 pod názvem „Odškodnění 47 tisíc za frustraci z úřadu. Hrad právem posloužil jako exemplární případ.“. Obsahem těchto zpráv je informace o rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 10. 2017, sp. zn. [REDAKCE] potvrzeného rozsudkem MS Praha ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. [REDAKCE] kterým byla žalobci L.M. [REDAKCE] přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 47 500 Kč v případě, kdy mu Kancelář prezidenta republiky po dobu téměř dvou let protiprávně odmítala poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o platu úředníků Kanceláře prezidenta republiky (vč. Vratislava Mynáře), které byla podle zákona povinna poskytnout žadateli do 15 dnů. Od věci žalobce se věc L.M. [REDAKCE] liší ve dvou směrech. Zatímco informace požadované L.M. [REDAKCE] neměly přímý dopad do jeho osobní sféry a na jejich poskytnutí musel čekat téměř dva roky, informace požadované žalobcem měly přímý dopad do jeho osobní sféry a na jejich poskytnutí v plném rozsahu musel čekat téměř devět let (a absolvovat několik kol celkem dvou soudních řízení). Žalobci by se tak na odškodnění nemajetkové újmy mělo (logicky) dostat podstatně více, nežli bylo přiznáno L.M. [REDAKCE] v odkazovaném srovnatelném případě.
13. Ve věci již bylo jedenkrát rozhodnuto. Rozsudkem ze dne 2. 5. 2018, č. j. 11 C 1/2015-310, soud žalovanému uložil zaslat žalobci písemnou omluvu v mírně upraveném znění, než bylo požadováno, řízení v požadavku na zaplacení částky 94 476 Kč s příslušenstvím zastavil, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 41 925 Kč s příslušenstvím a ve zbytku žalobu zamítl. Takto soud rozhodl poté, co uzavřel, že předmětné správní řízení vyhovuje definovaným kritériím pro to, aby mohlo být považováno za podléhající čl. 6 odst. 1 Úmluvy, že toto správní řízení tvoří s předchozím či navazujícím soudním řízením jeden celek a nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé z nepřiměřené délky řízení představuje jeden nárok vycházející z jednoho skutkového základu, a že tedy v řízení má za žalovaného vystupovat Ministerstvo financí. Dále soud uzavřel, že v posuzovaném řízení, trvajícím necelých 105 měsících, došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení a že žalobci vznikla nemajetková újma, za kterou je namístě poskytnout požadovanou (jen mírně upravenou) omluvu a zadostiučnění v penězích. Při rozhodování o zadostiučnění v penězích soud zohlednil, že v řízení u OS Praha 5 již bylo žalobci přiznáno finanční zadostiučnění za část posuzovaného řízení, tj. za 62 měsíců trvajících řízení u MS Praha sp. zn. [REDAKCE]. Soud tak vyšel z úvahy, že žalobce v této věci požadoval zaplacení částky 160 000 Kč za 105 měsíců řízení, tj. částky 1 523,80 Kč za měsíc řízení, a řízení zastavil do částky 94 476 Kč, vypočtené jako 62x 1 523,80 Kč, pro překážku věci rozhodnuté. Za zbylých 43 měsíců pak soud přiznal žalobci zadostiučnění ve výši 41 925 Kč vypočtené ze základní částky 1 500 Kč za měsíc řízení snižené o 35 %.
14. K odvolání obou účastníků MS Praha rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 62 Co 347/2018-407, rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku týkajícím se omluvy, v zamítavých

výrocích týkajících se omluvy a finančního zadostiučinění (23 599 Kč s příslušenstvím) a ve výroku týkajícím se zastavení řízení (94 476 Kč s příslušenstvím) potvrdil a ve vyhovujícím výroku týkajícím se finančního zadostiučinění (41 925 Kč s příslušenstvím) změnil tak, že se i v této části žaloba zamítá. Odvolací soud se neztotožnil se závěrem, že by předmětné správní řízení spadalo pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, že by tedy správní a soudní řízení v daném případě tvořila jeden celek, a že by tak měl být odškodňován jeden nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé z nepřiměřené délky řízení jako celku, přesto však nárok takto posoudil a dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je konstatování porušení práva, kterého se žalobci již dostalo v rámci předběžného projednání nároku, ve spojení s omluvou, kterou z části žalovaný též poskytl v rámci předběžného projednání nároku a z části byla přiznána potvrzovaným výrokem rozsudku. Odvolací soud takto rozhodl, když zejména dospěl k závěru, že posuzované řízení nemělo pro žalobce v žádné jeho fázi zvýšený význam, a tento význam naopak hodnotil jako pouze okrajový, takřka zanedbatelný. K tomu odvolací soud dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce vede, nebo v minulosti vedl, u tohoto soudu celkem 225 sporů, v nichž se domáhal obdobných nároků s rozdílným úspěchem, nicméně z větší části neúspěšně. I z tohoto pohledu je třeba hodnotit též význam předmětu řízení pro žalobce – tento je minimální již s ohledem na množství jiných sporů, které vede. Tato skutečnost nasvědčuje tomu, že žalobce by bylo možno označit za sudiče tak, jak tento pojem definoval NSČR.

15. K dovolání žalobce rozhodl NSČR rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 Cdo 630/2020-661, tak, že zrušil rozsudek MS Praha ve výroku, kterým byl změněn vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně týkající se finančního zadostiučinění (41 925 Kč s příslušenstvím), a v části výroku, kterým byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně týkající se finančního zadostiučinění (23 599 Kč s příslušenstvím) a výrok rozsudku soudu prvního stupně o zastavení řízení do částky 24 476 Kč s příslušenstvím. Ve stejném rozsahu zrušil i rozsudek soudu prvního stupně, kterému věc vrátil k dalšímu řízení. Po částečném zrušení vydaných rozsudků tak zůstal předmětem řízení požadavek na zaplacení částky 90 000 Kč s příslušenstvím (pravomocné zastavení řízení do částky 70 000 Kč s příslušenstvím zůstalo nedotčeno). Dovolací soud takto rozhodl jednak z důvodu nesprávně posouzené otázky překážky věci rozhodnuté, která byla dána jen do částky 70 000 Kč s příslušenstvím, které se žalobce domáhal v řízení u OS Praha 5. Žalobci však nic nebrání domáhat se v tomto řízení dalšího/vyššího odškodnění nemajetkové újmy vzniklé z nepřiměřené délky již jednou odškodněné části posuzovaného řízení. Dále pak dovolací soud vytkl odvolacímu soudu neúplné a částečně nepřezkoumatelné právní posouzení otázky „sudičství žalobce“, v důsledku čehož je neúplným, a tudíž nesprávným též právní posouzení kritéria významu řízení pro poškozeného, které z posouzení otázky litigiózního přístupu žalobce vycházelo. To pak ve spojení s vadou řízení, kdy odvolací soud při posouzení této otázky vycházel ze skutečností známých mu z úřední činnosti, tzv. notorií, aniž by s těmito skutečnostmi účastníky seznámil a umožnil jim, aby se k nim mohli vyjádřit a případně navrhnout důkazy k jejich vyvrácení.
16. Žalovaný následně doplnil, že se žalobci po předchozím pravomocném skončení řízení omluvil, tato omluva mu nebyla vrácena a ve spojení s již poskytnutým konstatováním porušení práva představuje dostatečnou kompenzaci žalobci vzniklé nemajetkové újmy, která nebyla takové intenzity, aby odůvodňovala přiznání zadostiučinění v penězích.
17. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění:
18. Žádostí ze dne 31. 8. 2005, podanou téhož dne, se žalobce obrátil na Policii Praha II se shora uvedenou žádostí o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Rozhodnutím Policie Praha II ze dne 8. 9. 2005 bylo rozhodnuto o částečném nevyhovění žádosti o poskytnutí informací. Policie Praha II poskytla žalobci pouze kopie 24 listů stížnostního spisu s tím, že vyhovění zbytku žádosti brání překážky dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Zásilka obsahující rozhodnutí a poskytnuté kopie částí stížnostního spisu byla žalobci zaslána poštou, dne 15. 9. 2005 byla uložena u provozovatele poštovních služeb a dne 19. 9. 2005 žalobcem

převzata. Jak plyne z razítka na rozhodnutí a záznamu ze dne 9. 9. 2005, věc vyřizovala a rozhodnutí vypracovala B. která v rámci vyřizování stížnosti požádala o součinnost D. který ji umožnil nahlédnout do stížnostního spisu. Dne 20. 9. 2005 došlo Policii Praha II odvolání žalobce proti rozhodnutí, ve kterém žalobce jednak tvrdil, že ve věci nastala fikce vydání zamítavého rozhodnutí, když žádost nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě (ta skončila dne 15. 9. 2005), a v rámci odvolání namítal nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, a dále se odvolával též proti rozhodnutí, které mu bylo doručeno dne 19. 9. 2005, a to jednak z procesních důvodů, jednak z důvodů věcných, kdy pro odepření poskytnutí informace nebyl zákonný důvod. Přípisem ze dne 22. 9. 2005 postoupila Policie Praha II odvolání žalobce k rozhodnutí Policii SHMP. Podáním ze dne 27. 9. 2005 žalobce své odvolání doplnil, a to o námitku, že se na vyřizování jeho žádosti podílel vyloučený pracovník správního orgánu, tj. D. Rozhodnutím Policie SHMP ze dne 30. 9. 2005 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Policie Praha II potvrzeno, když Policie SHMP neshledala procesní pochybení při vyřizování žádosti a ztotožnila se i s věcným obsahem vyřízení (neposkytnuté informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, poskytnutí informací žádaných k D. řeší zákon č. 140/1996 Sb.). Rozhodnutí Policie SHMP bylo žalobci doručeno dne 10. 10. 2005 (zjištěno ze spisu Policie Praha II sp. zn.).

19. Žalobou ve správním soudnictví, došlou MS Praha dne 8. 12. 2005, se žalobce domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (včetně tvrzeného fiktivního rozhodnutí Policie Praha II), když vedle věcné argumentace poukazoval mj. též na vznesenou námitku podjatosti D. o které nebylo nijak rozhodnuto. Spis byl dne 27. 12. 2005 předán vyššímu soudnímu úředníkovi k dalšímu postupu a dne 3. 1. 2006 bylo vyžádáno vyjádření žalovaného a předložení správního spisu a účastníci vyrozuměni o složení senátu. Vyjádření žalovaného včetně spisu došlo soudu dne 24. 2. 2006 a dne 13. 3. 2006 bylo vyjádření spolu s výzvou k vyjádření k možnosti rozhodnutí věci bez jednání zasláno žalobci. Podáním došlým soudu dne 3. 4. 2006 se žalobce vyjádřil k obraně žalovaného a současně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Vyjádření žalobce bylo dne 10. 4. 2006 zasláno žalovanému. K žádosti ze dne 18. 5. 2006 byly připojeny jiné spisy MS Praha a tyto dne 4. 10. 2006 vráceny. Podáním došlým soudu dne 9. 7. 2007 žalobce doplňoval svou repliku k obraně žalovaného, podání bylo dne 20. 8. 2007 zasláno žalovanému. Rozsudkem ze dne 10. 3. 2008 MS Praha odmítl žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí a zamítl žalobu proti rozhodnutím správních orgánů obou stupňů. V odůvodnění soud odmítl vznesenou námitku podjatosti a dále se přiklonil k přednosti postupu dle zákona č. 140/1996 Sb. před zákonem č. 106/1999 Sb., pokud jde o požadované informace k D. Rozsudek nabyl právní moci dne 25. 3. 2008. Dne 4. 4. 2008 podal žalobce proti rozsudku MS Praha kasační stížnost. Usneseními ze dne 29. 4. 2008, doručenými žalobci dne 20. 5. 2008, byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a předložení plné moci udělené advokátovi a podání řádné kasační stížnosti. Dne 23. 5. 2008 podal žalobce žádost o osvobození od soudních poplatků a dne 19. 6. 2008 byla žalobci zaslána výzva k vyplnění formuláře o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Dne 19. 6. 2008 došlo soudu doplnění a odůvodnění kasační stížnosti sepsané advokátem a plná moc udělená žalobcem advokátovi, dne 4. 7. 2008 došel soudu žalobcem vyplněný formulář. Usnesením ze dne 16. 7. 2008 MS Praha zamítl žalobcovu žádost o osvobození od soudních poplatků, když takový postup žalobcovy poměry neodůvodňují. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 11. 8. 2008 kasační stížnost. Dne 22. 9. 2008 byly kasační stížnosti zaslány žalovanému a dne 3. 11. 2008 byl spis předložen NSS k rozhodnutí o obou kasačních stížnostech. Přípisy ze dne 4. 11. 2008 NSS vyrozuměl účastníky o složení senátu a rozsudkem ze dne 14. 1. 2009 zrušil usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil MS Praha k dalšímu řízení. Spis byl vrácen MS Praha dne 28. 1. 2009 a usnesením ze dne 27. 2. 2009 byla žádost o osvobození znovu zamítnuta. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 31. 3. 2009 kasační stížnost, kterou

odůvodnil podáními došlými soudu ve dnech 14. 4. a 20. 4. 2009. Dne 5. 5. 2009 byla kasační stížnost zaslána žalovanému a dne 5. 6. 2009 byl spis předložen NSS. Přípisem ze dne 8. 6. 2009 NSS vyznamenal účastníky o složení senátu a rozsudkem ze dne 22. 7. 2009 zrušil unesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků pro nedostatek důvodů a pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil MS Praha k dalšímu řízení. Spis byl vrácen MS Praha dne 30. 7. 2009 a usnesením ze dne 26. 10. 2009 bylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků. Dne 2. 12. 2009 byl spis předložen NSS, který rozsudkem ze dne 22. 12. 2009 rozsudek MS Praha zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS odmítl argumentaci žalobce stran existence fiktivního rozhodnutí, neztotožnil se však s názorem, že by byly požadovány informace týkající se vnitřních či personálních předpisů povinného subjektu, a vytkl nepřezkoumatelnost závěru o přednosti aplikace zákona č. 140/1996 Sb. před zákonem č. 106/1999 Sb., stejně jako nedostatečné vypořádání se s námitkou podjatosti. Spis byl vrácen MS Praha dne 15. 1. 2010 a rozsudek nabyl právní moci dne 17. 2. 2010, když muselo být též reklamováno doručení zástupci žalobce. Dne 3. 5. 2010 bylo účastníkům zasláno poučení o složení senátu a výzva k vyjádření k možnosti rozhodnutí věci bez jednání. Rozsudkem ze dne 30. 6. 2010 byla žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí odmítnuta a rozhodnutí Policie SHMP zrušeno a věc vrácena Policii SHMP k dalšímu řízení. Písemné vyhotovení rozsudku bylo doručeno žalovanému a přímo žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci, a bylo na něm vyznačeno nabytí právní moci ke dni 12. 7. 2010. Správní spis převzal u soudu dne 3. 8. 2010 pověřený pracovník Policie Praha II. Dne 24. 8. 2010 byl soudní spis založen. Dne 6. 1. 2011 nahlíželi do soudního spisu žalobce a substitut zástupce žalobce a dne 11. 1. 2011 došel soudu návrh na určení lhůty pro provedení procesního úkonu – doručení rozsudku MS Praha ze dne 30. 6. 2010 zástupci žalobce. Dne 19. 1. 2011 byl rozsudek zaslán zástupci žalobce a doručen dne 31. 1. 2011. Následně bylo opraveno datum nabytí právní moci rozsudku tak, že tento nabyl právní moci dne 31. 1. 2011 (*zjištěno ze spisu MS Praha původně sp. zn. [redacted] následně sp. zn. [redacted]*).

20. Policie KŘP HMP rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010 rozhodla s odkazem na rozsudek MS Praha ze dne 30. 6. 2010 o zrušení rozhodnutí Policie Praha II ze dne 8. 9. 2005. Rozhodnutí spolu s rozsudkem došlo Policii Praha II dne 29. 7. 2010. Přípisem ze dne 2. 8. 2010 žádala Policie Praha II MS Praha o vrácení spisu za účelem pokračování v řízení, spis byl převzat u MS Praha dne 3. 8. 2010. Usnesením ze dne 5. 8. 2010 rozhodla Policie Praha II, že [redacted] D [redacted] je vyloučen ze všech úkonů v řízení o žádosti žalobce, neboť pro jeho poměr k věci lze mít důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 25. 8. 2010. Dne 11. 8. 2010 pak Policie Praha II znovu rozhodla o žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žádosti v části A) částečně nevyhověla stran č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu, když tomu brání ochrana osobních údajů, které jsou v těchto písemnostech obsaženy. Zbytek požadované informace ad A) se žalobci poskytne nahlédnutím do stížnostního spisu s možností pořídit si kopie. Pokud jde o část žádosti B), zde bylo rozhodnuto o nevhovění v celém rozsahu, a to jednak též s odkazem na ochranu osobních údajů [redacted] D [redacted] dále pak byla podrobněji rozvedena argumentace k nutnosti postupu dle zákona č. 140/1996 Sb., která vylučuje postup dle zákona č. 106/1999 Sb., a konečně pak správní orgán uvedl, že částí požadované informace ani nedisponuje. Zásilka obsahující rozhodnutí a přípis ze dne 11. 8. 2010 o tom, že do stížnostního spisu lze nahlédnout do 31. 8. 2010, kdy následně bude spis k žádosti zapůjčen Ministerstvu vnitra, byla žalobci odeslána poštou, dne 13. 8. 2010 byla uložena u provozovatele poštovních služeb a dne 31. 8. 2010 doručena. Dne 6. 9. 2010 podal žalobce odvolání proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o vyloučení [redacted] D [redacted] odvolání bylo přípisem ze dne 8. 9. 2010 předloženo k rozhodnutí Policii KŘP HMP. Dne 7. 9. 2010 podal žalobce blanketní odvolání proti rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010 a žádal o poskytnutí lhůty k doplnění. Přípisem ze dne 10. 9. 2010, doručeným žalobci dne 29. 9. 2010, byla stanovena lhůta pro doplnění odvolání v délce 3 dnů od doručení. Odůvodnění odvolání bylo Policii Praha II doručeno dne 8. 10. 2010 a přípisem ze dne 11. 10. 2010 bylo předloženo Policii KŘP HMP k rozhodnutí. Rozhodnutím Policie KŘP HMP ze dne 8. 10. 2010 bylo zamítnuto odvolání

- žalobce a potvrzeno usnesení o vyloučení [REDAKCE] D [REDAKCE] Rozhodnutím Policie KŘP HMP ze dne 25. 10. 2010 pak bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie Praha II ve věci žádosti o poskytnutí informací, když se odvolací správní orgán ztotožnil s uvedenou argumentací pro částečné odepření poskytnutí informací. Odvolací rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 11. 2010. Dne 27. 10. 2010 bylo žalobci a jeho zmocněnci postupem dle § 38 správního řádu umožněno nahlédnout do stížnostního spisu a činit si z něho kopie (*zjištěno ze spisu Policie Praha II sp. zn. [REDAKCE]*).
21. Žalobou ve správním soudnictví, došlou MS Praha dne 3. 1. 2011, se žalobce domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí Policie Praha II ze dne 11. 8. 2010 a Policie KŘP HMP ze dne 25. 10. 2010. V žalobě žalobce mj. uvedl, že mu bylo dne 27. 10. 2010 dle § 38 správního řádu umožněno nahlédnout do stížnostního spisu bez omezení, a že se tedy seznámil i s č. l. 38, 85-87, stran kterých bylo vydáno negativní rozhodnutí. Uvedené žalobce doložil korespondencí s Policií Praha II stran nahlížení do stížnostního spisu. Dne 10. 1. 2011 došlo soudu doplnění žaloby a současně byl žalobcem zaplacen soudní poplatek. Dne 11. 1. 2011 byl spis předán vyššímu soudnímu úředníkovi k dalšímu postupu a dne 3. 2. 2011 byla žaloba zaslána žalovanému k vyjádření a vyžádán správní spis. Vyjádření a spis došly soudu dne 24. 3. 2011 a dne 5. 4. 2011 bylo vyjádření žalovaného spolu s výzvou k vyjádření k možnosti rozhodnutí bez nařízení jednání zasláno žalobci. Dne 18. 4. 2011 došla soudu replika žalobce včetně souhlasu s rozhodnutím bez jednání. Replika byla dne 21. 4. 2011 zaslána žalovanému. Dne 2. 1. 2012 byl spis přidělen novému senátu a dne 8. 2. 2012 bylo účastníkům zasláno nové poučení o složení senátu. Dne 20. 3. 2013 žádal soud o zapůjčení stížnostního spisu, ten mu byl předložen dne 2. 4. 2013. Rozsudkem ze dne 22. 4. 2013 rozhodl MS Praha o zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v části zamítnutí žádosti o poskytnutí písemností založených ve stížnostním spisu na č. l. 38, 85-87 s výjimkou údajů o datu narození a místu trvalého bydliště a v tomto rozsahu uložil Policii Praha II poskytnout žalobci kopie písemností do 15 dnů od právní moci rozsudku, a ve zbytku žalobu zamítl. Stran části žádosti A) soud uznal argument ochrany osobních údajů pouze v uvedeném užším rozsahu a ve zbytku nařídil informaci poskytnout, stran části žádosti B) se pak soud ztotožnil s nutností postupu dle zákona č. 140/1996 Sb. jako speciálního právního předpisu. Písemné vyhotovení rozsudku bylo vypraveno dne 21. 5. 2013 a rozsudek nabyl právní moci dne 3. 6. 2013. Dne 24. 5. 2013 byl Policií KŘP HMP vrácen správní spis a dne 12. 6. 2013 byly Policii Praha II sděleny údaje o právní moci a vykonatelnosti rozsudku. Dne 13. 6. 2013 podal žalobce kasační stížnost a současně požádal o osvobození od soudních poplatků. Dne 27. 6. 2013 byl spis předložen NSS (*zjištěno ze spisu MS Praha sp. zn. [REDAKCE]*).
22. K výzvě NSS ze dne 3. 7. 2013 předložil žalobce dne 25. 7. 2013 vyplněné prohlášení o svých osobních, majetkových a výtěžkových poměrech. Dne 16. 8. 2013 došlo NSS doplnění kasační stížnosti. Usnesením ze dne 2. 9. 2013 NSS zamítl žádost o osvobození od soudních poplatků a vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. Soudní poplatek byl zaplacen dne 13. 9. 2013. Usnesením ze dne 19. 9. 2013 vyzval NSS žalobce k předložení plné moci udělené advokátovi, plná moc byla předložena dne 16. 10. 2013. Dne 4. 12. 2013 byla kasační stížnost zaslána žalovanému k vyjádření. Rozsudkem ze dne 22. 1. 2014 NSS zrušil rozsudek MS Praha a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku se NSS zabýval vztahem zákona č. 140/1996 Sb. a zákona č. 106/1999 Sb. a dospěl k závěru, že zákon č. 140/1996 Sb. není takovým speciálním právním předpisem, který by vylučoval aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. Rozsudek NSS nabyl právní moci dne 21. 2. 2014 a spis byl vrácen MS Praha dne 28. 2. 2014 (*zjištěno ze spisu NSS sp. zn. [REDAKCE]*).
23. MS Praha po vrácení spisu vyžádal dne 4. 3. 2014 zapůjčení spisu NSS. Dne 28. 3. 2014 byli účastníci obesláni s výzvou k vyjádření k možnosti rozhodnutí bez jednání a od žalovaného byl opět vyžádán správní spis. Dne 11. 4. 2014 byl soudu předložen spis odvolacího správního orgánu a k opětovné žádosti ze dne 14. 4. 2014 pak byl dne 25. 4. 2014 předložen i spis správního orgánu prvního stupně. Rozsudkem ze dne 30. 4. 2014 rozhodl MS Praha o zrušení rozhodnutí

správních orgánů obou stupňů s výjimkou části týkající se údajů o datu narození a místu trvalého bydliště v písemnostech založených na č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu a vyjma tohoto rozsahu uložil Policii Praha II poskytnout žalobci požadované informace do 15 dnů od právní moci rozsudku, a ve zbytku žalobu zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 12. 5. 2014 a vykonatelnosti ve výroku nařizujícím poskytnout informace dne 27. 5. 2014. Dne 15. 5. 2014 byl správní spis vrácen Policii KŘP HMP (*zjištěno ze spisu MS Praha sp. zn. [redacted]*)

24. V návaznosti na rozsudek MS Praha ze dne 22. 4. 2013 zaslala Policie Praha II přípisem ze dne 14. 6. 2013 žalobci kopie č. l. 38, 85-87 stížnostního spisu s výjimkou údajů o datu narození a místu trvalého bydliště. Zásilka byla žalobci doručena dne 28. 6. 2013. V návaznosti na rozsudek MS Praha ze dne 30. 4. 2014 pak Policie Praha II sdělila žalobci v přípisu ze dne 23. 5. 2014, že komisař [redacted] D [redacted] byl v [redacted]

Zásilka obsahující uvedené sdělení byla dne 26. 5. 2014 uložena u provozovatele poštovních služeb a dne 6. 6. 2014 vložena žalobci do schránky (*zjištěno ze spisu Policie Praha II sp. zn. [redacted]*)

25. Žalobou došlou OS Praha 5 dne 9. 5. 2011 požadoval žalobce po žalovaném Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti mj. zaplacení částky 70 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučnění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou řízení vedeného u MS Praha nejprve pod sp. zn. [redacted] a následně pod sp. zn. [redacted] tj. za řízení trvající 5 let a 2 měsíce (od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011). Rozsudkem OS Praha 5 ze dne 14. 5. 2012 bylo žalobě v uvedené části vyhověno a žalobci požadovaná částka přiznána. Soud dospěl k závěru, že délka řízení 5 let a 2 měsíce byla nepřiměřená a žalobci je namíste přiznat finanční zadostiučnění v základní částce 60 000 Kč (2x 7 500 Kč za první dva roky řízení a 3x 15 000 Kč za další tři roky řízení). Vzhledem k významu rozhodnutí pro žalobce, vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení bez ústního jednání ve věci, že řízení pokračovalo o téže otázce i po skončení soudního přezkumu, i vzhledem k prodlevám v řízení měl soud za to, že je namíste zvýšení základní částky na dvojnásobek, tj. na 120 000 Kč, avšak nemohl překročit žalobní požadavek, proto přiznal částku 70 000 Kč. K odvolání žalovaného byl rozsudek v uvedeném výroku změněn rozsudkem MS Praha ze dne 23. 10. 2013 tak, že žalobci bylo přiznáno zadostiučnění v částce 6 250 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud souhlasil, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, a vyšel ze základní částky odškodnění ve výši 62 500 Kč (4x 15 000 Kč + 2 500 Kč). Uvedl pak, že soud prvního stupně ve své úvaze zcela pominul význam řízení pro žalobce s ohledem na jeho osobu, když z rozhodovací praxe soudů je známo, že žalobce vyvolává i celou řadu sporů tohoto typu bez zjevného opodstatnění a konkrétní rozhodnutí má pro něj mizivý praktický význam. Dle odvolacího soudu tak bylo namíste snížit základní částku odškodnění na 1/10. Dovolání žalobce bylo následně odmítnuto usnesením NSČR ze dne 2. 12. 2015 (*zjištěno ze spisu OS Praha 5 sp. zn. [redacted]*)

26. Dne 16. 4. 2003 podával žalobce společně se svým zmocněncem M.Š. [redacted] u Policie ČR, OŘ Praha 5, stížnost na postup Policie ČR, která se konkrétně týkala předvolání a následně účasti žalobce dne 28. 3. 2003 na podání vysvětlení ve věci zastupování či poskytování právních služeb M.Š. [redacted]. Předmětem stížnosti bylo samotné předvolávání, které bylo označeno za vadné, dále pak zjišťování osobních údajů žalobce na vrátnici při dostavení se k podání vysvětlení, neprokázání příslušnosti osoby, která žalobce vyzvedla na vrátnici, k policii, průběh podávání vysvětlení, způsob dotazování a nedostatečná protokolace, absence poučení, nevhodné vyjadřování vyslychajícího k osobě M.Š. [redacted] ale zejména pak zjišťování údajů k M.Š. [redacted] a jeho zastupování různých osob, včetně opatřování si udělených plných mocí, v čemž bylo spatřováno šikanózní jednání jako reakce na to, že M.Š. [redacted] vystupoval jako zmocněnec při podávání stížností na činnost policie a dalších orgánů. Ve stížnosti bylo též zdůrazněno, že podobné jednání vůči žalobci a M.Š. [redacted] bylo již v minulosti označeno za protiprávní

v rozsudku OS Praha 5 ve věci sp. zn. [REDAKCE]. Větší část stížnosti sepisoval [REDAKCE] D [REDAKCE] který následně stížnost vyřizoval. Stížnost byla rozdělena na jednotlivé stížnostní námitky a většina z nich byla postoupena k vyřízení jiným příslušným orgánům, o čemž byl stěžovatel vyrozuměn. Předmětem dalšího šetření pak zůstalo

- a) zjišťování údajů žalobce na vrátnici – bylo zjištěno pochybení pracovníka směny ostrahy objektu, ovšem jiné, než žalobce namítal, což bylo s pracovníkem projednáno a byl písemně upozorněn na své povinnosti,
- b) neprokázání příslušnosti k policii – s ohledem na protichůdná tvrzení bylo vyhodnoceno jako neprokázané,
- c) nevhodné vyjadřování vyslyšajícího k osobě M.Š. [REDAKCE] – s ohledem na protichůdná tvrzení bylo vyhodnoceno jako neprokázané,
- d) výslech žalobce dne 28. 3. 2003 jako šikana motivovaná tím, že si M.Š. [REDAKCE] stěžoval na policii – nebylo zjištěno pochybení, když podání vysvětlení proběhlo v souladu s trestním řádem v rámci prověřování podnětu tajemníka ČAK a nebyla zjištěna jiná motivace úkon provádějícího policisty

(zjištěno ze spisu Policie ČR, OŘ Praha 5, č. j. [REDAKCE])

27. V řízení vedeném u OS Praha 5 pod sp. zn. [REDAKCE] byla projednávána žaloba žalobce a M.Š. [REDAKCE] (dále pro účely tohoto odstavce jen jako „žalobci“) proti České republice – Ministerstvu vnitra. Žaloba se týkala jednak nesprávného postupu policistů, kteří měli od žalobců při silniční kontrole neoprávněně vyžadovat předložení občanského průkazu a sdělovat do vysílačky osobní údaje žalobců a tyto ověřovat lustrací v informačním systému, jednak neoprávněného shromažďování a uchovávání v žalobě uvedených osobních údajů žalobců v informačním systému policie. Žalobci si na uvedený postup stěžovali a stížnost byla v části požadavku na předložení občanského průkazu shledána důvodnou, v části sdělování údajů žalobců do vysílačky a jejich ověřování shledána neprokázanou, když zde byla tvrzení proti tvrzení, a v části týkající se shromažďování a uchovávání údajů žalobců byla postoupena jinému orgánu. Žalobci byli se žalobou úspěšní, byla jim přiznána náhrada škody spočívající v nákladech vynaložených na podání stížnosti a žalovanému bylo uloženo zlikvidovat a dále neshromažďovat a nešířit vyjmenované údaje o žalobcích. Z částí spisu sp. zn. [REDAKCE] provedených k důkazu v tomto řízení, vyplynulo, že P.D. [REDAKCE] projednával několik stížností podaných žalobci, na konkrétní stížnost stran občanských průkazů či sdělování údajů do vysílačky si při svém výslechu nevzpomínal (zjištěno ze spisu OS Praha 5 sp. zn. [REDAKCE] konkrétně výpovědi P.D. [REDAKCE] při jednání dne 26. 4. 2001 a rozsudků soudů prvého a druhého stupně).
28. Žádostí ze dne 27. 6. 2014, došlou Ministerstvu vnitra téhož dne, uplatnil žalobce z důvodů následně uvedených v podané žalobě požadavky na konstatování porušení práva, zaplacení částky 160 000 Kč a poskytnutí písemné omluvy, a to jako kompenzace nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou řízení o žádosti o poskytnutí informací, které včetně dvou soudních řízení trvalo od 31. 8. 2005 do 5. 6. 2014, tj. 8 let a 9 měsíců (zjištěno ze žádosti ze dne 27. 6. 2014 opatřené podacím razítkem Ministerstva vnitra).
29. Ministerstvo vnitra ve sdělení ze dne 21. 11. 2014, shodně jako v následném vyjádření k žalobě, uznalo a konstatovalo, že správní řízení o žádosti žalobce bylo nepřiměřeně dlouhé, přičemž tato délka byla zapříčiněna složitostí projednávané věci a nejednoznačností právní úpravy v dané oblasti, a za nepřiměřenou délku řízení se žalobci omluvilo. Finanční satisfakce nebyla žalobci přiznána (zjištěno ze sdělení ze dne 21. 11. 2014).
30. Dne 17. 6. 2014 vyšel na serveru aktualne.cz článek nazvaný „Policie musí říct, který policista byl u Státní bezpečnosti“, zjevně (byť neuvádí jméno žalobce, ani spisovou značku soudního řízení) informující o druhém rozsudku MS Praha ve věci sp. zn. [REDAKCE] který označuje za precedenční. Článek sděluje, že informace o členství v StB je informací veřejnou a ověření informace o členství v StB pomáhá naplňovat veřejný zájem na vyrovnání se s totalitní minulostí

a potřebu co nejširší informovanosti a otevřené veřejné diskuse o této minulosti (*zjištěno z článku na serveru aktualne.cz*).

31. [REDAKCE] D [REDAKCE] byl vedoucím SVK ORP Praha II do 30. 4. 2007 (*zjištěno ze sdělení Policie Praha II ze dne 20. 3. 2017*).
32. Dne 26. 4. 2018 vyšel na serveru aktualne.cz článek nazvaný „Důchodce vysoudil 47 tisíc za frustraci z toho, že Hrad tajil Mynářův plat. Odškodní ho stát“, který informoval o potvrzujícím rozhodnutí MS Praha ve vztahu k přiznání odškodnění ve výši 47 500 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou poškozenému téměř dvouletou obstrukcí Kanceláře prezidenta republiky při poskytování informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím o výši platů předních úředníků, včetně kancléře a mluvčího prezidenta (*zjištěno z článku na serveru aktualne.cz*).
33. Svědek [REDAKCE] M [REDAKCE] Š [REDAKCE] ve své výpovědi popsal okolnosti a důvody podání předmětné žádosti o informace shodně, jako bylo žalobcem vylíčeno v jeho skutkových tvrzeních. Uvedl, že jak on, tak žalobce podávali větší množství stížností na policii a nebyli spokojeni se způsobem, jakým byly tyto stížnosti vyřízeny, jakým způsobem jim bylo odpovězeno. Pochybení policie byla zahlazována, bylo tvrzeno, že to bylo jinak, že se to nestalo apod. Na vyřizování stížností se až do roku 2006 nevztahoval správní řád a vládní vyhláška č. 150/1958 Ú.l., kterou se vyřizování stížností do té doby řídilo, neupravovala možnost, jak se dozvědět, jakým způsobem byla stížnost prověřována, byl sdělen pouze výsledek. Proto jak žalobce, tak svědek podávali žádosti o poskytnutí informací, aby se mohli s obsahem stížnostních spisů a procesem vyřizování stížností seznámit, čemuž se policie vehementně bránila. Když se jim pak po letech zpravidla podařilo se do spisů podívat, nestačili se divit, neboť vyřizování stížností mělo s právem jen pramálo společného. Schovávalo se to za různá interní nařízení, interní předpisy, které byly v rozporu se zákonem, žalobce a svědek byli ve spisech kolikrát i dehonestováni. Spíše se řešilo, kdo je stěžovatel, nežli podstata věci. Z uvedeného důvodu tedy podával žalobce i předmětnou žádost o poskytnutí informace, když nebyl spokojen s vyřízením své stížnosti. Ve stejný den podával rovněž svědek dvě obdobné žádosti o poskytnutí informací ve vztahu k jiným stížnostním spisům. Svědek i žalobce pak již věděli, kdo takové stížnosti vyřizuje, že jde o vedoucího oddělení stížností [REDAKCE] D [REDAKCE] který měl dle svědka i mezi policisty pověst obratného manipulátora, člověka, který je schopen zdůvodnit jakékoliv policejní bezpráví. Takto zahladil spoustu stížností svědka či žalobce, resp. spoustu pochybení nebo protiprávních jednání policistů. Napsal prostě, že stížnost je neprokazatelná, nedůvodná. To byl i případ stížnosti, která se následně řešila u OS Praha 5 v řízení sp. zn. [REDAKCE] kde dal soud svědkovi a žalobci za pravdu, že stížnost byla vyřízena nesprávně, účelově. Žalobce se pak na internetu dozvěděl, že jméno [REDAKCE] D [REDAKCE] figuruje v tzv. „Cibulkových seznámkách“, tedy neoficiálním zdroji informací, a rozhodli se si tuto informaci u policie ověřit. Proto žalobce vedle zpřístupnění svého stížnostního spisu žádal též o informaci o případném vztahu [REDAKCE] D [REDAKCE] k bývalé StB. Nemělo smysl, aby o tutéž informaci žádali oba, proto o ni požádal jen žalobce, byť měla význam i pro svědka. Informaci pak žalobce dostal až v roce 2014, tedy asi až po devíti letech, kdy v mezidobí byl mj. odkázán též na archiv bezpečnostních složek, kde dostal informaci, že se tam o vztahu [REDAKCE] D [REDAKCE] k StB nic neneviduje. Když pak přišla informace o tom, že [REDAKCE] D [REDAKCE] byl 2 roky u StB, cítili to sice žalobce i svědek jako jisté zadostiučinění, informace však byla poskytnuta v době, když již s [REDAKCE] D [REDAKCE] asi 6 nebo 7 let nepřicházeli do kontaktu, neboť někdy v letech 2006-2007 přestal působit jako vedoucí oddělení stížností a působí již jen jako řadový kontrolor. Žádaná informace tedy měla pro žalobce a svědka význam v době, kdy s [REDAKCE] D [REDAKCE] přicházeli do kontaktu, nikoliv až po několika letech. Dále svědek uvedl, že pokud by žalobce dostal žádanou informaci v době, kdy o ni žádal, měl v úmyslu upozornit na minulost [REDAKCE] D [REDAKCE] jeho nadřízené a případně to i zveřejnit. V době obdržení informace pak již [REDAKCE] D [REDAKCE] nepůsobil ve vedoucí funkci a žalobce a svědek s ním nepřicházeli do styku. Přesto zvažovali, zda informaci zveřejnit, ale nakonec vyšel bez jejich přičinění článek na internetu, který žalobce soudu předkládal, kdy se novináři sami o rozsudku dozvěděli. Svědek

pak uvedl, že jak on, tak zejména žalobce byli z délky doby, po kterou se museli informace domáhat, a úsilí, které k tomu museli vynaložit, roztrpčení. Obdobných případů, kdy se musejí přetahovat o informace, mají desítky, a shodli se, že to není náhoda, ale že to příslušné instituce dělají záměrně, aby lidi otrávil, odradily, aby to vzdali. Byli špatní z toho, že když se obyčejný člověk dopustí porušení zákona, přijde hned sankce, ale když zákon, a to opakovaně, poruší policie, nestane se nic. To je naprosto demotivující a frustrující.

34. Návrhy na provedení všech dalších důkazů soud pro nadbytečnost zamítl, když z důkazů provedených vyplynul dostatek skutkových zjištění pro rozhodnutí věci, resp. k těmto důkazním návrhům nepřihlédl (články ze serveru aktualne.cz ze dnů 27. 11. 2017 a 29. 11. 2017), když byly uplatněny v rozporu s již dříve nastalou koncentrací řízení.
35. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
36. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.
37. Dle § 13 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
38. Dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.
39. Dle rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 344/2014 je závěr, že nepřiměřená délka správního řízení způsobila účastníkům řízení nemajetkovou újmu, dán, jestliže v posuzovaném správním řízení jde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, jestliže má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu a jestliže je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, soukromoprávní povahy. Nejsou-li splněny tyto předpoklady, pak na dané správní řízení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nedopadá, a tudíž nelze aplikovat ani stanovisko NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010. Ve správním řízení může dojít ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. k nesprávnému úřednímu postupu, jestliže správní orgán porušil svou povinnost učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Jelikož na tento nesprávný úřední postup nedopadají závěry uvedeného stanoviska, neuplatní se ani vyvratitelná domněnka vzniku újmy.
40. V uvedeném rozsudku tedy byla formulována tři kritéria, při jejichž kumulativním naplnění dopadá na dané správní řízení čl. 6 odst. 1 Úmluvy

1. jde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku
  2. toto právo nebo závazek má svůj základ ve vnitrostátním právu
  3. právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, je civilní (tj. soukromoprávní) povahy
41. Soud přisvědčil shora uvedené argumentaci žalobce a souhlasil, že předmětné správní řízení, ve kterém se žalobce domáhal poskytnutí konkrétních shora uvedených informací, vyhovuje definovaným kritériím pro to, aby mohlo být považováno za podléhající čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Žalobce se domáhal poskytnutí informací od státního orgánu, tedy práva, které je mu na vnitrostátní úrovni garantováno v čl. 17 odst. 5 Listiny a v návaznosti na tento článek pak v zákonu č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Rozhodnutí daného sporu, tj. vyřízení žádosti mělo přímý vliv na rozsah a způsob výkonu práva žalobce dozvědět se podrobnosti o procesu vyřizování jeho stížnosti a informace o osobě, která danou stížnost vyřizovala, které s ohledem na předchozí zkušenosti s danou osobou považoval osobně za důležité. V daném případě se pak nejednalo o získávání nějakých abstraktních informací o činnosti správního orgánu za účelem abstraktní kontroly výkonu veřejné správy, ale šlo o informace, které se dotýkaly přímo osoby žalobce a jeho osobních zájmů, a soud má tak za to, že právo na tyto konkrétní informace lze s ohledem na shora předestřenou argumentaci žalobce považovat za součást „občanských práv“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, přestože toto právo není v českém právním řádu upraveno právním předpisem soukromého práva.
42. Dle rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 968/2014 skutková samostatnost nároku na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě ve správním řízení, které nepodléhá čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, a nároků na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením práva na přiměřenou délku jak předchozího, tak i navazujícího soudního řízení, neumožňuje učinit závěr o jednotě uvedených řízení a posuzovat přiměřenost jejich délky jako celek.
43. Pokud tedy správní řízení podléhá čl. 6 odst. 1 Úmluvy a za nesprávný úřední postup je možno považovat též porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, tvoří toto správní řízení s předchozím či navazujícím soudním řízením jeden celek a nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé z nepřiměřené délky řízení představuje jeden nárok vycházející z jednoho skutkového základu.
44. Uvedený závěr, který soud učinil již v prvním rozsudku ze dne 2. 5. 2018, však pro řešení zde projednávané věci ztratil v mezidobí smysl po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 570/20 a rozsudku NSČR sp. zn. 31 Cdo 2402/2020, dle kterých pro určení, zda nárok žalobce je třeba posuzovat podle § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk a zabývat se přiměřeností (celkové) délky řízení o žádosti o poskytnutí informace (nikoliv zjišťovat případný nesprávný úřední postup spočívající v průtahích v řízení podle § 13 odst. 1 věty druhé OdpŠk) a zda je zapotřebí při posouzení tohoto nároku aplikovat závěry stanoviska NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010, nově není rozhodné, zda šlo o správní řízení, které spadá do věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, ale to, že šlo o správní řízení, jehož předmětem bylo základní právo nebo svoboda, u něž vyplývá právo na jeho přiměřenou délku z § 38 odst. 2 Listiny (právo na projednání věci v přiměřené době, je obsahově shodné s právem na projednání věci bez zbytečných průtahů ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny).
45. Dle § 6 odst. 1 OdpŠk ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednají jménem státu ministerstva a jiné ústřední správní úřady (dále jen "úřad").
46. Dle § 6 odst. 2 OdpŠk je úřadem podle odstavce 1

- a) Ministerstvo spravedlnosti, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí územního celku v samostatné působnosti, a v případech, kdy škoda byla způsobena notářem nebo soudním exekutorem,
- b) příslušný úřad, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí vydanému v odvětví státní správy, jež náleží do působnosti tohoto úřadu.
47. Dle § 6 odst. 3 OdpŠk, ve znění účinném do 31. 3. 2020, není-li možno příslušný úřad určit podle odstavce 2, jedná za stát Ministerstvo financí.
48. Dle rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 1382/2014 v případě nároku na náhradu nemajetkové újmy, která měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před správními orgány i soudy (§ 13 odst. 1 věta třetí zák. č. 82/1998 Sb.), je úřadem příslušným jednat jménem státu ve smyslu § 6 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Ministerstvo financí.
49. Názor zaujatý v posledně odkazovaném rozsudku lze již v judikatuře NSČR označit za konstantní a soud neshledal důvodu se od něho v nyní projednávané věci odklánět. Ve věci náhrady nemajetkové újmy vzniklé v řízení před správními orgány (orgány Policie ČR) by bylo příslušným úřadem Ministerstvo vnitra, ve věci náhrady nemajetkové újmy vzniklé v řízení před soudy by bylo příslušným úřadem Ministerstvo spravedlnosti. Při učiněném závěru o jednotě řízení a jednotě skutku, kdy v takovém případě nemůže v soudním řízení za stát vystupovat vícero úřadů/organizačních složek, soud postupoval dle rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1382/2014 a ve věci jednal s Ministerstvem financí.
50. Dle §§ 14, 15 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, byl-li nárok uplatněn u úřadu, který není příslušný, postoupí tento úřad žádost poškozeného příslušnému úřadu. Účinky předběžného uplatnění jsou v tomto případě zachovány. Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
51. Žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku. S ohledem na učiněné závěry byl sice nárok uplatněn u nepříslušného úřadu (u Ministerstva vnitra namísto Ministerstva financí), účinky předběžného uplatnění však byly v daném případě zachovány.
52. Dle § 31a OdpŠk se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
- celkové délce řízení,
  - složitosti řízení,
  - jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
  - postupu orgánů veřejné moci během řízení a
  - významu předmětu řízení pro poškozeného.

53. Na základě shora uvedených skutkových zjištění dospěl soud k závěru, že v posuzovaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Lhůty byly v daném případě stanoveny jen pro fáze řízení před orgány Policie ČR, přičemž se jednalo o patnáctidenní lhůty pro poskytnutí informace dle § 14 InfZ, pro vydání rozhodnutí o nevyhovění žádosti dle § 15 InfZ, předložení odvolání a rozhodnutí o odvolání dle § 16 InfZ. Z provedeného dokazování pak vyplynulo, že takto stanovené lhůty pro provedení úkonu či vydání rozhodnutí byly správními orgány vždy dodrženy.
54. Oproti tomu však vzal soud za prokázané, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Řízení bylo zahájeno podáním žádosti o informace dne 31. 8. 2005 a skončilo poskytnutím poslední části požadované informace dne 26. 5. 2014. Řízení tedy trvalo celkem 8 let 8 měsíců a 26 dnů, tj. necelých (bez pěti dnů) 105 měsíců. V této souvislosti soud nepřisvědčil žalobci, že by řízení mělo být považováno za skončené až ke dni 5. 6. 2014, tj. ke dni, ke kterému se zásilka obsahující poslední část informace považuje za doručenou (10. den od uložení). Do dispoziční sféry žalobce se poslední část poskytnuté informace dostala dne 26. 5. 2014, kdy mu byla zásilka uložena u provozovatele poštovních služeb. Další běh času, než se žalobce s informací skutečně seznámil, pak již závisel čistě na vůli a aktivitě žalobce a dle názoru soudu nelze tuto dobu již do celkové délky řízení započítávat. Je však nutno zdůraznit, že předmětných 10 dnů nehraje žádnou podstatnější roli ani při posuzování (ne)priměřenosti délky řízení, ani při posuzování nároků, které by z takového nesprávného úředního postupu měly plynout.
55. Pokud jde o jednotlivá kritéria rozhodná pro posuzování délky řízení, má soud za to, že řízení nevykazuje žádné znaky skutkové složitosti. V žádné fázi nebylo potřeba provádět žádné obsáhlé zjišťování či dokazování, ve fázích řízení před soudy bylo rozhodováno jen na podkladě nijak obsáhlého správního spisu. Řízení bylo naopak složitější po stránce právní. Postupně se vyvíjel právní názor na rozsah informací poskytovaných dle InfZ a výklad výjimek či omezení poskytování informací upravených v InfZ, kdy v této otázce nebyly jednotné ani soudy a konečný právní názor byl formulován až na úrovni NSS. Složitější pak bylo řízení též po procesní stránce, kdy tato složitost byla dána počtem orgánů státu zapojených do rozhodování. V prvním správním řízení rozhodovaly správní orgány 1. i 2. stupně každý 1x ve věci. V prvním řízení před správním soudem rozhodoval MS Praha 2x ve věci a 3x o žádosti žalobce o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost a NSS rozhodoval 1x ve věci a 2x o kasační stížnosti do nepřiznání osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost. Ve druhém správním řízení rozhodoval správní orgán 1. stupně 1x ve věci a 1x o vyloučení úřední osoby, správní orgán 2. stupně pak rozhodoval 2x ve věci a 1x o vyloučení úřední osoby. Ve druhém řízení před správním soudem rozhodoval MS Praha 2x ve věci a NSS rozhodoval 1x ve věci a 1x o žádosti žalobce o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost. Účastníkům nelze upřít využití opravných prostředků či žalob k uplatňování či bránění jejich práv, každé podání opravného prostředku či žaloby si však vyžádá určitou dobu jak na zadministrování věci před předložením „vyšší instancí“ (zaslání opravného prostředku k vyjádření, případný výběr soudního poplatku apod.), tak na vlastní nastudování a projednání věci před „vyšší instancí“, kterou nelze přičítat státu. Zde je však nutno konstatovat, že první rozsudek MS Praha a první dvě usnesení MS Praha ve věci žádosti o osvobození od soudního poplatku byly ke kasačním stížnostem zrušeny pro (částečnou) nepřezkoumatelnost a pro nedostatek důvodů, a prodloužení řízení kvůli tomuto opakovanému rozhodování je naopak nutno přičíst k tíži státu.
56. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci, v postupu správních orgánů nebyly shledány žádné průtahy, úkony byly prováděny a rozhodnutí vydávána v zákonných lhůtách. Průtahy však je nutno vytknout řízením před soudy. V prvním řízení před správními soudy lze označit období, ve kterém došlo k nečinnosti, na cca konec května 2006 až 10. 3. 2008, kdy byl bez ústního jednání vyhlášen rozsudek. V daném období 21 měsíců byly jen připojeny jiné spisy MS Praha a přeposláno doplňující vyjádření žalobce, a lze v něm tak spatřovat průtah cca 18 měsíců. Další

průtah 6,5 měsíce je pak nutno konstatovat v období od 12. 7. 2010 do 31. 1. 2011, tj. období mezi vadným doručením a zpravomocněním druhého rozsudku MS Praha a jeho řádným doručením zástupci žalobce a opravě doložky právní moci. Z celkové doby prvního řízení před správními soudy (od 8. 12. 2005 do 31. 1. 2011) tak lze konstatovat průtahy v délce cca 24,5 měsíce, což činí cca 40 % doby této fáze řízení. Ve druhém řízení před správními soudy pak lze za období, kdy došlo k nečinnosti, označit dobu od 21. 4. 2011 do 8. 2. 2012, kdy bylo v závěru jen rozesláno poučení o novém složení senátu, a v tomto období cca 9 měsíců lze tak spatřovat průtah cca 6 měsíců. Další průtahové období je pak doba 13 měsíců od 14. 2. 2012 do 18. 3. 2013, které byla zcela bez úkonu. Z celkové doby druhého řízení před správními soudy (od 3. 1. 2011 do 12. 5. 2014) tak lze konstatovat průtahy v délce cca 19 měsíců, což činí téměř 1/2 doby této fáze řízení.

57. Pokud jde o jednání žalobce, tento svým chováním v průběhu celého řízení k jeho délce nijak zásadněji nepřispěl. Žalobce sice opakovaně žádal o přiznání osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost, k prodloužení celkové doby řízení však přispělo zejména opakované vadné rozhodování soudu o první ze žádostí, nikoliv podání žádostí samotných.
58. Konečně pokud jde o hledisko významu předmětu řízení pro poškozeného, v posuzovaném řízení šlo o realizaci práva na informace, u kterého je obecně kladen zvýšený důraz na rychlost řízení, což se projevilo i ve stanovení krátkých lhůt pro vyřízení v InfZ. Soud má tak za to, že posuzované řízení lze považovat za řízení s typově zvýšeným významem. Žalobce pak v nyní projednávané věci prokázal i specifické důvody, pro které pro něho mělo včasné poskytnutí informace zvýšený význam a pro které ztrácela předmětná informace postupem času na významu. Je zřejmé, že pokud chtěl žalobce realizovat nějaké kroky v návaznosti na proces prověření jeho stížnosti či ve vztahu k osobě kontrolora, potřeboval žádané informace získat v reálném čase, nikoliv až s odstupem několika let. Na druhou stranu je nutno konstatovat, že význam řízení pro žalobce postupně klesal tak, jak mu byly informace postupně poskytovány. Stran informace o obsahu stížnostního spisu pak šlo od října 2010 již jen o akademický spor, o spor o princip, když požadované informace měl žalobce k dispozici z nahlížení do spisu dle správního řádu. Věcně tedy šlo již jen o informaci o případném vztahu [redacted] D [redacted] k StB. I v tomto rozsahu však význam řízení pro žalobce klesal, když cca od roku 2007 již nepřicházel s [redacted] D [redacted] do styku jako s vedoucím oddělení vyřizování stížností. Při pohledu na řízení jako celek tak soud hodnotil význam předmětu řízení pro žalobce v průměru jako běžný, když tento od původně zvýšeného postupně klesal, až téměř vymizel. K tomu pak soud dodává, že mu z jeho činnosti nejsou známy takové skutečnosti o „sudičství“ žalobce, na základě kterých odvolací soud ve věci vedené u OS Praha 5 pod sp. zn. [redacted] přistoupil ke snížení základní částky odškodnění o 90 % a v této věci konstatoval mizivý význam předmětu řízení pro žalobce. Žalovaný, kterému by mohly být takové skutečnosti ku prospěchu, v daném směru neuvedl žádná skutková tvrzení a neoznačil žádné důkazy. Soud pak není oprávněn procesní aktivitu žalovaného nahrazovat a v jeho prospěch svědčící skutečnosti sám zjišťovat.
59. Na základě popsaných hledisek, která lze přičítat státu (zejména postup soudu v posuzovaném řízení), anebo která kladla zvýšený důraz na rychlost řízení a jeho skončení v přiměřené době (žádná skutková složitost řízení, počáteční zvýšený význam řízení pro žalobce), dospěl soud k závěru, že celkovou dobu řízení v délce necelých 105 měsíců nelze považovat za dobu přiměřenou, a že tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk.
60. Uvedený nesprávný úřední postup pak byl způsobilý způsobit nemajetkovou újmu na straně žalobce, kdy vznik takové újmy představované stavem nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován, se předpokládá (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010).

61. Soud pak má za to, že za předmětnou nemajetkovou újmu je namíste poskytnout zadostiučinění v peněžích, když pouhé konstatování porušení práva se zejména s ohledem na celkovou dobu řízení nejeví jako přiměřené a dostačující. Uvedené nevyklučuje ani již poskytnutá omluva, která by měla být prvním prostředkem odčinění vzniklé nemajetkové újmy (pokud se jí poškozený domáhá), představuje projev vstřícné vůle státu uznat chybu a nevyklučuje ani konstatování porušení práva, ani náhradu nemajetkové újmy v peněžích.
62. Při stanovení výše zadostiučinění soud vyšel ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010. Dle názoru soudu není při stanovení základní částky možné vyjít z částky na spodní hranici rozpětí uvedeného v odkazovaném stanovisku, když i přes popsané okolnosti nepřičitatelné státu je nutno předmětné řízení považovat za extrémně dlouhé. Za přiměřenou pak soud považoval částku v horní polovině uvedeného rozpětí (když zohlednil, že žalovaný se již žalobci za nesprávný úřední postup při předběžném projednání nároku, byť stručně, omluvil), tj. částku 18 000 Kč za rok řízení, resp. částku 1 500 Kč za 1 měsíc řízení. S ohledem na skutečnost, že je odškodňována celková doba řízení zahrnující též dvě řízení ve správním soudnictví, jejichž délka představuje drtivou část celkové doby řízení, je dle názoru soudu namíste provést modifikaci základní částky na ½ za první dva roky řízení i přes specifickou okolnost řízení o žádosti o poskytnutí informace dle InfZ, u kterého se i kvůli nastavení krátkých patnáctidenních lhůt nepředpokládá, že bude trvat roky. Takto stanovenou základní částku pak soud modifikoval dle jednotlivých kritérií upravených v § 31a odst. 3 OdpŠk, pro které lze základní částku zvýšit či snížit.
63. Z hlediska popsané právní složitosti věci a procesní složitosti věci dané počtem do rozhodování zapojených subjektů soud snížil základní částku o 30 % (10 % za právní složitost + 20 % za procesní složitost). Výše popsaný postup soudů v posuzovaném řízení se primárně odrazil již v závěru o nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení jako takového, kdy je pak poskytováno zadostiučinění za celou dobu trvání řízení, nikoliv jen za dobu, o kterou z důvodů přičitatelných státu došlo k prodloužení řízení. Popsané průtahy však měly na celkovou dobu řízení natolik zásadní negativní vliv, že je dle názoru soudu nezbytné z uvedeného hlediska základní částku dále navýšit, a to o 25 %. Z důvodu postupu žalobce a jeho příspěví k celkové délce řízení a z hlediska významu předmětu řízení pro žalobce není dle názoru soudu namíste základní částku ani snižovat, ani zvyšovat.
64. Soud tedy uzavřel, že by základní částka odškodnění měla být snížena o 5 %. Na základě takového závěru pak soud považoval za důvodný požadavek na poskytnutí zadostiučinění ve výši 132 525 Kč vypočtený následovně: 105 (měsíců řízení) x 1 500 Kč (za 1 měsíc řízení) – 12 x 1 500 Kč (modifikace na ½ za první dva roky řízení) = 139 500 Kč x 0,95 (snížení o 5 %). Jelikož o částce 70 000 Kč již bylo pravomocně rozhodnuto (byť žalobci nebyla přiznána celá), považoval soud podanou žalobu za důvodnou do částky 62 525 Kč, do které jí vyhověl, a ve zbylém požadavku na zaplacení částky 27 425 Kč žalobu jako nedůvodnou zamítl.
65. Pokud jde o požadované příslušenství, žalovaný se nezaplacením předmětné částky do dne splatnosti dostal do prodlení, a vznikla mu tak povinnost platit vedle jistiny též úroky z prodlení, a to ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaný se dostal do prodlení uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku, kdy dle § 15 odst. 1 zákona přizná-li ústřední orgán náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu. Teprve ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení, kdy uplatněním je okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu škody (újmy) žalovanému. Žádost žalobce byla doručena žalovanému dne 27. 6. 2014 a lhůta 6 měsíců skončila v pondělí dne 29. 12. 2014. Soud tak

považoval žalobcův požadavek na zaplacení úroku z prodlení z přiznané částky od 30. 12. 2014 za důvodný a v tomto rozsahu žalobci právo na zaplacení úroku přiznal.

66. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když s ohledem na výsledek řízení, kdy žalobce dosáhl satisfakce uložení povinnosti žalovanému nahradit mu nemateriální újmu, lze na něho ve smyslu zásad úspěchu ve věci pohlížet obdobně, jako by byl plně úspěšný, byť mu nebylo přiznáno jím požadované plnění v plné výši (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). To platí i pro znovu odškodňovanou část posuzovaného řízení již dříve odškodněnou v řízení u OS Praha 5 (v řízení u OS Praha 5 bylo rozhodnuto o požadavku na odškodnění ve výši 1 400 Kč za měsíc řízení, zde byla shledána důvodnou částka 1 425 Kč za měsíc řízení). Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 97 871 Kč, která je tvořena
- zaplaceným soudním poplatkem za dovolání dle položky č. 23 bodu 1 písm. a) Sazebníku soudních poplatků ve výši 7 000 Kč,
  - 22x odměnou právního zástupce za 23 úkonů právní služby
    - převzetí a příprava zastoupení
    - sepis vyjádření ze dne 15. 1. 2016
    - sepis vyjádření ze dne 12. 1. 2017
    - sepis vyjádření ze dne 17. 8. 2017
    - sepis vyjádření ze dne 24. 8. 2017
    - účast na jednání soudu dne 1. 9. 2017
    - sepis upřesnění žalobního petitu ze dne 5. 2. 2018
    - účast na jednání soudu dne 7. 2. 2018
    - sepis vyjádření ze dne 12. 3. 2018
    - 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 11. 4. 2018
    - účast na jednání soudu dne 25. 4. 2018
    - sepis vyjádření ze dne 30. 4. 2018
    - účast na jednání soudu dne 2. 5. 2018
    - sepis odvolání proti rozsudku ze dne 15. 8. 2018
    - sepis odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na doplnění rozsudku ze dne 1. 10. 2018 (odměna v poloviční výši)
    - sepis vyjádření k odvolání žalovaného ze dne 9. 10. 2018
    - sepis doplnění odvolání proti rozsudku ze dne 20. 2. 2019
    - účast u jednání odvolacího soudu dne 3. 4. 2019
    - sepis dovolání ze dne 1. 7. 2019
    - sepis odvolání proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudního poplatku za dovolání ze dne 30. 10. 2019 (odměna v poloviční výši)
    - sepis doplnění dovolání ze dne 21. 10. 2020
    - účast na jednání soudu dne 10. 11. 2021
- dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 68 200 Kč (22x 3 100 Kč), když za tarifní hodnotu byla dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu vzata částka 50 000 Kč,
- paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce za 23 úkonů právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu v celkové výši 6 900 Kč (23x 300 Kč),
  - DPH ve výši 21 % z odměny a náhrady hotových výdajů právního zástupce ve výši 15 771 Kč.
67. Náklady na další provedené úkony právní služby soud nepovažoval za účelně vynaložené, a náhradu odměny za zastupování a paušální náhrady hotových výdajů právního zástupce za tyto úkony tak žalobci nepřiznal. Jednalo se o úkony:
- sepis upřesnění žalobního petitu ze dne 23. 1. 2017 - žalobce mohl provést již podáním ze dne 12. 1. 2017, kterým reagoval na vyjádření žalovaného,

- sepis námitek proti usnesení vydanému asistentkou soudce ze dne 4. 9. 2018 - žalobce brojil jen proti výzvě soudu k vyjádření k odvolání žalovaného a proti určenému počtu vyhotovení podání, ve kterém je má předložit soudu,
  - sepis doplnění odvolání proti rozsudku ze dne 5. 9. 2018 - žalobce sepsal doplnění odvolání s odkazem na skutečnost, že mu až dne 23. 8. 2018 byl doručen protokol z jednání ze dne 2. 5. 2018, tento protokol však žalobce obdržel již dne 15. 5. 2018, dne 23. 8. 2018 mu byl k žádosti zaslán opakovaně,
  - sepis námitek proti usnesení vydanému asistentkou soudce ze dne 14. 8. 2019 - žalobce brojil jen proti určenému počtu vyhotovení podání, ve kterém je má předložit soudu,
  - sepis doplnění dovolání ze dne 10. 3. 2021 - žalobce mohl provést již podáním ze dne 21. 10. 2020, kterým stejně jako v tomto podání doplňoval dovolání s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 570/20.
68. Soud nevyhověl návrhu žalobce na rozhodnutí ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř. o separaci nákladů vzniklých v souvislosti s účastí jeho právního zástupce při jednání soudu dne 18. 8. 2017. Je sice pravdou, že žalovaný, jednající v té době mj. též Ministerstvem vnitra, předložil své doplňující vyjádření k žalobě teprve dne 16. 8. 2017, tj. dva dny před termínem ústního jednání, nicméně podobně se zachoval i žalobce, který své vyjádření k dřívějšímu vyjádření žalovaného, jednajícího v té době mj. též Ministerstvem spravedlnosti, předložil dokonce až v den jednání. Soud tak nemá za to, že by vznik nákladů v souvislosti s ústním jednáním dne 18. 8. 2017 zavinil výlučně žalovaný, který na rozdíl od žalobce o odročení jednání nežádal. Ze stejného důvodu pak soud žalobci nepřiznal náhradu odměny a paušální náhradu hotových výdajů, resp. náhradu promeškaného času (jednání bylo bez dalšího odročeno), za účast jeho právního zástupce u tohoto jednání, když zmaření konání tohoto jednání zavinil též žalobce.
69. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 částí věty za středníkem o. s. ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se organizační složka státu vystupující v řízení za žalovaného řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 10. listopadu 2021

Mgr. Martin Trepka v.r.
soudce